

LEONARD GERSHE

MOTÝLI

KOMORNÍ SCÉNA
PREMIÉRA 21.1.1984

MOTÝLI HLEDAJÍ NEBE

(ale i sebe)

Nemohouce dále snést nehybnost, roztrhnou zevnitř svoje kukly, uvědomí si sebe, svá křídla, máchnou jimi — poprvé. A ono to jde. Už jsou o kousek výš.

Žlutásek uvidí slunce, oslněn jeho září, rozletí se vzhůru, letí a letí, slunce tu pořád je, ale pořád stejně vzdálené . . .

Modrásek chce zase utéct co nejdál od šedi kukly k modři nebe, na jehož pozadí se cítí být sám a silný.

Ale letět dlouho a daleko je únavné. A čím výš, tím méně opory k odpočinku. Už jsou nad stébly trav, nad korunami stromů, nad vrcholky hor. Už tu není nic, na čem by se dalo na chvíli spočinout. A vrátit se nelze.

A letět výš je čím dál únavnější. Už jsou tu jenom oni sami, každý zvlášť, ale vedle sebe. V tom je šance. Šance podržet si navzájem svoje unavená tělíčka a křídla. Ale i šance letět s dvojnásobnou zátěží Motýlci, co teď?

To je ve zkratce příběh hry amerického rozhlasového a televizního scenáristy L. Gershe, který si občas odskočí i na pole divadelního dramatu, jako v případě hry „Motýli“, která byla uvedena poprvé v roce 1968, v době kdy off-broadwayská dramatika s tématy z každodenního života obyčejných Američanů začala pronikat i do divadel na Broadwayi a začala se tam výrazně uplatňovat vedle velkých revuálních výpravných inscenací a muzikálů, jejichž doménou do té doby Broadway byla.

„Motýli“ se pak rozlétlí světem. A všude kam dolétli, lehounce, měkce, vpravdě motýlím způsobem přistáli i v srdcích diváků, která pohládili svými křídly. Proto jsme je nechali přistát i u nás.

— sl —

PŘEDSTAVUJEME . . .

V inscenaci „Motýlů“ L. Gershe dostali poprvé velké příležitosti v ústředních rolích noví členové našeho divadla, kteří přišli do Ostravy na počátku sezóny 1983/84:

Marcela Peňázová

Herecké dítě, které nasávalo vůni jeviště a líčidel již od malička. V roce 1977 absolvovala herecké oddělení brněnské konzervatoře a dalších šest let hrála v Horáckém divadle v Jihlavě řadu předních rolí mladého oboru, m.j. Jenůfku v „Její pastorkyni“ G. Preissové. Role Jill Tannerové není první v jejím ostravském angažmá, ostravským divákům se poprvé představila jako Stáza (a v dalších 5 rolích) hry O. Daňka „Životopis mého strýce“, kterou uvádíme na jevišti Divadla Zdeňka Nejedlého.

Tomáš Jirman

Absolvent pražské DAMU z roku 1979. Další tři sezóny člen činohry Státního divadla O. Stibora v Olomouci (přerušeno jedním rokem základní vojenské služby), v sezóně 1982/83 člen Severomoravského divadla v Šumperku, se kterým se rozloučil titulní rolí Kleistova „Prince hamburského“. Po příchodu do Ostravy převzal několik rolí v běžícím repertoáru, pak následovala role Merkura v Hacksově „Krásné Heleně“.

Program vydalo Státní divadlo v Ostravě, nositel Řádu práce. Redakce programu: PhDr. Ladislav Sliva. Obálka a grafická úprava: Mirek Tittler. Fotografie: Josef Hradil. Vytiskly Moravské tiskařské závody, n. p., provoz 21, Ostrava 1, Novinářská 7, R 34798. Povoleno odborem kultury SmKNV pod č. j. Kult. 1812/83-Neme-403/16. Cena programu 3, — Kčs.

Veškerá práva k provozování tohoto díla zastupuje DILIA Praha.

Státní divadlo v Ostravě
nositel Řádu práce

LEONARD GERSHE

MOTÝLI

Překlad: Ivo T. Havlů

Režie: Karel Brynda

Scéna: zasl. um. Vladimír Šrámek, nositel vyzn. Za vynikající práci

Kostýmy: Eliška Zapletalová

Dramaturg: dr. Ladislav Slíva

Don Baker

Jill Tannerová

Paní Bakerová

Ralph Austin

Tomáš Jirman

Marcela Peňázová

Milena Asmanová

Stanislav Šárský

Představení řídí: Soňa Francová

Text sleduje: Taťána Proroková

Premiéra 21. ledna 1984 na komorní scéně v Loutkovém divadle

Vedoucí výroby a technického provozu: ing. Ivan Bilek. Vedoucí dekoračních dílen: ing. Otto Gruszka.
Vedoucí výroby kostýmů: Eliška Zapletalová. Jevištní mistři: Jiří Vaněk, Václav Plachý. Mistr osvětlení: Milan Kubala. Mistr elektroakustiky: Bořivoj Wojnar. Mistr vlásenkárny: Vojmil Nytra.
Mistr rekvizitárny: Eva Wiesnerová. Mistr garderóby: Zlata Nezhybová.

